

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg — Niemcy) — ADV Allround Vermittlungs AG, w stanie likwidacji, przeciwko Finanzamt Hamburg-Bergedorf

(Sprawa C-218/10) ⁽¹⁾

(Podatek VAT — Szósta dyrektywa — Artykuły 9, 17 i 18 — Określenie miejsca świadczenia usług — Termin „zapewnienie personelu” — Osoby prowadzące działalność na własny rachunek — Konieczność identycznej oceny świadczenia usług w przypadku usługodawcy i usługobiorcy)

(2012/C 73/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: ADV Allround Vermittlungs AG, w stanie likwidacji

Strona pozwana: Finanzamt Hamburg-Bergedorf

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Hamburg — Wykładnia art. 9 ust. 2 lit. e) tiret szóste, art. 17 ust. 1, art. 17 ust. 2 lit. a) i art. 17 ust. 3 lit. a), a także art. 18 ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz. U. L 145, s. 1) — Określenie miejsca opodatkowania usługi polegającej na zapewnieniu usługobiorcy personelu wykonującego działalność na własny rachunek, który nie jest zatrudniony przez usługodawcę — Termin „personel” — Konieczność identycznej oceny w przedmiocie podlegania transakcji opodatkowaniu podatkiem VAT w przypadku, z jednej strony usługodawcy, i, z drugiej, strony usługobiorcy

Sentencja

1) Artykuł 9 ust. 2 lit. e) tiret szóste szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji

ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że termin „zapewnienie personelu”, o którym mowa w tym przepisie, obejmuje również zapewnienie personelu prowadzącego działalność na własny rachunek, który nie jest zatrudniony przez świadczącego usługę przedsiębiorcę.

- 2) Artykuł 17 ust. 1, art. 17 ust. 2 lit. a) i art. 17 ust. 3 lit. a) oraz art. 18 ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy 77/388 należy interpretować w ten sposób, że nie wymagają one od państw członkowskich ukształtowania ich krajowych przepisów proceduralnych w sposób zapewniający, żeby opodatkowanie świadczenia usługi oraz podatek od wartości dodanej podlegający zapłacie od tej usługi były oceniane w spójny sposób w przypadku usługodawcy i w przypadku usługobiorcy, nawet jeżeli podlegają oni właściwości różnych organów podatkowych. Przepisy te jednak zobowiązują państwa członkowskie do przyjęcia środków koniecznych w celu zapewnienia prawidłowego pobierania podatku od wartości dodanej i przestrzegania zasady neutralności podatkowej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 14.8.2010.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 stycznia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Francja) — Maribel Dominguez przeciwko Centre informatique du Centre Ouest Atlantique, Préfet de la région Centre

(Sprawa C-282/10) ⁽¹⁾

(Polityka społeczna — Dyrektywa 2003/88/WE — Artykuł 7 — Prawo do corocznego płatnego urlopu — Warunki nabycia prawa ustanowione w uregulowaniu krajowym — Nieobecność pracownika — Wymiar prawa do urlopu w zależności od charakteru nieobecności — Uregulowanie krajowe sprzeczne z dyrektywą 2003/88 — Rola sądu krajowego)

(2012/C 73/03)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation